

ΟΙ ΣΑΤΑΝΙΚΩΤΕΡΟΙ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΑΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΑΡΙΑ ΝΤ' ΩΜΠΡΑΪ'Υ, ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΝΤΕ ΜΠΡΙΝΒΙΛΛΙΕ

Μία τρομερή γυναίκα. Πώς δηλητηρίασε τον πατέρα της και δυο αδελφούς της! Ένας άριστοκράτης, που δεν ζηλεύει καθόλου τη γυναίκα του. Ο δαιμόνιος τυχοδιώκτης Σαιν Κρουά. Πατρικός εχθρός που ανταμείβεται με δολητήριο! Τό τέρας που συγγινείται! Άλλόκοτη μονεμαχία δυο συνενεχών με δηλητήρια! Ο άνθρωπος που δηλητηριάζεται και σώζεται χωρίς να το παίρνει είδησι. Το μαρτύριο της μαρκησίας. Στη λαίμητρε. Έπι της πυράς κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΤΗΝ εποχή που η Γαλλία γνώρισε τις μεγαλύτερες δόξες της, στην εποχή του μεγάλου βασιλέως της Λουδοβίκου 14ου, του Βασιλέως-Ήλιου, όπως τόν επωνόμασαν, η διαφθορά των άριστοκρατικών τάξεων είχε φθάσει στο κατακόρυφο. Και κοντά σ' αυτήν η ιστορία έχει να αναφέρει γι' αυτήν την εποχή εγκλήματα πράγματι φρικαστικά, αληθινά αποτρόχαια. Μπορούμε χωρίς διαταγμό να ονομάσουμε τόν αιώνα του Λουδοβίκου 14ου της Γαλλίας «αίωνα του δηλητηρίου»!

Μάγιοι, ιατροφιλόσοφοι, έπισημοι και φανεροί δηλητηριασται, αποτελούσαν τό απαραίτητο προσωπικό της διεφθαρμένης εκείνης Αύλης και τό μαγικά, τό ξόρκια, τό φίλτρα, τό φυλαχτά και τό δηλητήρια ήσαν τό απαραίτητα εξαρτήματα καθενιάς από τις περιφρμες εκείνες αυλικές, που άταβανόσαν τό όνομά τους με την καλλονή τους και με τό πνεύμα τους. Μερικά όνόματα προκαλούν και σήμερα άόμοι τη φρίκη: Λι Βουαζέν, Λεζάς, Λά Βιγλιουρό... Είπε η περιφρμη μίτισες της Αύλης του Λουδοβίκου! "Όλες τους καταγινόντουσαν να ανακαλύθουν νέα δηλητήρια, καινούργια φίλτρα. Ήσαν έδω-κα μυστηριώδη και ό,τι άλλο στανικό πλέγμα βρήκε ποτέ η περιφρμη «μάνη μαγείας»!

Θά άρνηθώδης έδω τις πιο συνταρακτικές από τις τραγωδίες και τό πιο σπουδαία εγκλήματα. ό,τι άπόια είνε γεμάτα τό παρασκήνιο της εποχής αυτής. Πρώτα-πρώτα όμως θά σταματήσουμε στη μαρκησία ντε Μπρινβίλλιε, της όποιας την άνατριχαστική ιστορία θά διηγηθώδης σύμφωνα με τις άρνήσεις τόν χρονικογράφου της εποχής εκείνης.

Η Μαρία ντ' Ωμπραιύ, μαρκησία ντε Μπρινβίλλιε, ήταν φροαστική και ό άριστοκράτης πατέρας της της είχε όσειε πλήρη μόρφωση. Μα εθδής μόλις μεγάλωσε έδειξε πως ήταν γυναίκα έξωρατικά φιλόδοξη και ένωιστρια. Είχε ένα φλογεροό και όρημτικό χαρακτήρα, μά κάτωσ άνόμοιο και άνοόροπο. Όλα αυτά τά ελαττώματα της έπρόκειτο να πάουν άργότερα αληθινά τραγικές εκδηλώσεις.

Στά 1651 η νεαρά Μαρία ντ' Ωμπραιύ παντρεύτηκε τό μαρκησιο ντε Μπρινβίλλιε, που ήταν ένας έξαιρετικά διεφθαρμένος άνθρωπος. Οι δυο σέξυγοι είχαν άρκετα μεγάλη περιουσία, άγαπόσαν και ό ένας και ό άλλος την πολυτέλεια και τις άπολαύσεις, πέρασαν λοιπόν στην άρχη μά άμέομνη και χαρούμενη ζωή. Ο μαρκησιος δεν πειραζότανε καθόλου με τις έκκεντρικότητες και με τις τρέλλες της γυναίκας του. Σιγά-σιγά μάλοστα κατέληξε μαζί της σε μία άλλόκοτη συμφωνία: Άποφάσισαν δηλαδή, χωρίς και να χωρίσιν έπίσημα, να ζώιν χωριστά και με τόν τρόπο που όρεσε στόν καθένα τους!

Άπό τότε γι' τη μαρκησία άρχισε μία περίοδος γλιδής και έρωτικών φαιόμενων, που ήλμωσαν όλόκληρη τη Γαλλική Αύλη. Λίγων καιρό άργότερα ό ίδιος ό άνδρας της τη γνώρισε με έναν άνθρωπο, ό όποιος ήταν προσορισμένος να παίζη στή ζωή της έναν όλεθριο ούλο. Ο άνθρωπος αυτός λεγότανε Σαιν-Κρουά και ήταν στρατιωτικός. Ήταν ένας αληθινός γόης, τετραπέταρος, τυχοδιώκτης από μωρο παιδι και δεν άργησε να γίνη φίλος της μαρκησίας. Όλη η παθητική και φλογερή φύση της γυναίκας εκείνης φανερώθηκε σ' αυτόν τόν έρωτά της: άγάπησε τό Σαιν-Κρουά με παραφορά, με πάθος. Ο τυχοδιώκτης ήταν άδέκαρος, μά αυτό δεν την ένδιέφερε καθόλου. Άνέλαβε ή ίδια τά έξοδά τόν και χαρότανε και τόν καμάρωνε όταν αυτός σπαταλούσε αλογάγιασμα τά χρηματά της.

Ο μαρκησιος ντε Μπρινβίλλιε ήταν πολύ διεφθαρμένος ώστε να μην ένδιαφέρεται καθόλου γι' τη συμπεριφορά της γυναίκας του. Δέν συνέθη όμως τό ίδιο και με τόν πατέρα της.

Ο γρησιός άριστοκράτης, βλέποντας πως ό Σαιν-Κρουά δδηγοίσε την κόρη του σε βεβαία καταστροφή, έπέτρεψε να έκοθθ έναντίον του ένα έντάμια συλλήφους και να κλεισθή στή φυλακή.

Όταν έπειτα από λίγον καιρό ό Σαιν-Κρουά βγήκε από την τρομερή Βαστίλλη, ή μαρκησία δεν είχε καθόλου θεμασθεθή από τό πάθος της γι' αυτόν. Άνατίθεως, έφρεπε τόσο μεγάλο μί-

σος έναντίον του πατέρα της, γιατί της είχε πάσει τόν άνθρωπο που άγαπούσε. Δέχτηκε λοιπόν με χαρά τόν Σαιν-Κρουά και ή παλιά τους σπατάλη ξανάρχισε και πάλι.

Μά ό Σαιν-Κρουά είχε βγει με καινούργια πείρα μέσα από τη φυλακή. Είχε γνώρισει εκεί έναν περίφημο Ιταλό μάγο και δηλητηριαστή, που λεγότανε Έξβλι. Ο Έξβλι τόν έμύησε σε όλα τά μυστήρια της τέχνης του, και αυτός, όταν ξανάρχισε κοντά στη μαρκησία, άρχισε μέσα στην καρπάλη και στά όργια που ζούσαν, να της διδάσκη με τη σειρά του τό μυστικό των φίλτρων και των δηλητηρίων. Η διδασκαλία του αυτή βρήκε πολύ πρόσφορο έδαφος στην μαρκησία. Άρχισε λοιπόν μαζί με τόν Σαιν-Κρουά να παρασκευάζη διάφορα δηλητήρια, τόν όποιον την άποτελεσματικότητα δοκίμαζε, όπως βεβαίωθουν οι χρονικογράφοι, στόις δυστυχημένους φτωχούς άρρώστους των βασιλικών νοσοκομείων και στόις ύπηρετες της άκόμα!

Έτσι ή μαρκησία ντε Μπρινβίλλιε άπέκτησε σιγά-σιγά την ήδονη και τη μαγία του δηλητηρίου! Άπ' έδώ και έμπρός ένα καινούργιο στάδιο ξαναγότανε μπροστά της, ένα στάδιο που την έκανε περίφρμη.

Μέσα σε λίγον καιρό, με τις σπατάλες που ζούσαν ή μαρκησία και ό τυχοδιώκτης, τά χρηματά της τελείωσαν. τά ζοήη της μεγάλωσαν, τά χτήματά της μπήκαν σε ύπωθηκη. Έπρεπε να βρεθώιν χρηματά. Μα πως: Μία σέψη άνατριχαστική συγχρότως στό μυαλό και τόν δρό το τους. Ένα όνομα ήρθε στά ζεληή τους:

— Ο μαρκησιος... Ο πατέρας της Μαρίας...

Ο μαρκησιος ντ' Ωμπραιύ ήταν γρησιός, μά γερός άκόμα. Και όμως, άν πέθανε, ή μαρκησία θά κληρονομούσε ένα σημαντικό μερίδιο από τη μεγάλη περιουσία του!

Πούδ από τους δυο καινούργιους κατήχησε πρώτος τό σχέδιο της δηλητηρίασεως του μαρκησιου; Τό βέβαιον είνε πως και ή μαρκησία και ό φίλος της μισούσαν τόν γρησιό άριστοκράτη. Και έπειτα, μά γυναίκα που είχε δοκιμάσει πολλές φορές τό δηλητήριό της έναντι σε φτωχούς και άξυλοήτητους ανθρώπους, γιατί τάχα θά δίσταζε να τά χρησιμοποιήση και στόν πατέρα της;

Τόν Ιούνιο του 1666 ό γρησιός μαρκησιος έπεσε ξαφνικά άρρώστος και μέσα σ' ένα μήνα πέθανε. Τό δηλητήριο της μαρκησίας και τού συνενωγος της είχε κάνει την ένέργεια του. Μα όπως άργότερα έξεκαβόθθηκε, ή δηλητηρίασις αυτή έγινε με έναν έξωρατικά τραγικό τρόπο. Τό δηλητήριο ή μαρκησία τό ποτίσε τού πατέρα της σε 24 όδοσεις, σέ διάστημα όκτώ μινών! Όκτώ όλόκληρης μήνες λοιπόν ή αστυνομική αυτή δηλητηρίαστρια σότωνα κάθε μέρα τόν πατέρα της και δεχότανε συγχρότως τά χάδια και της ενήξ του, τις όποιες τού ανταπέδιδε διαλασάζοντας όλόένα τις όδοσεις του τρομερού δηλητηρίου της!...

Φυσικά, ό θάνατος τού άτυχου αϊτού και τραγικού πατέρα έδωσε στήν κατεστραμμένη μαρκησία τά χρηματά που χρειαζόταν, για να έξωλοισφήση τά όργια και τις σπατάλες της με τόν τυχοδιώκτη φίλο της. Μά τέτοιον είδους χρηματά φεύγουν πολύ γρήγορα. Και δυο χρόνια άργότερα ή σατανική αυτή γυναίκα σχεδίαζε με τό συνέροχό της δυο άλλα συγχρότως εγκλήματα για ν' άποκτηθή περιουσία. Θά δηλητηρίαζε με τόν ίδιο τρόπο τους δυο αδελφους της και θά τους κληρονομούσε κι' αυτούς γιατί ήσαν άνάπαντροι!

Τά καινούργια σχέδιά της μπήκαν άμέσως σε έφαρμογή. Ένώ ή φρικαλέα αυτή καινούργια δηλητηρίαζε τά δυο αδελφους της, έλάθε συγχρότως τά άνερά της για τό μέλλον. Η μαρκησία είχε από τόν άντρα της ένα γυό και μία κόρη. Ο γυός της λοιπόν θά κατέλαμβανε τό μεγάλο άξίωμα που είχε ή οικογένεια της στή βασιλική Αύλη και που τό κατείχε τότε ό ένας από τους αδελφους της... Όσο για την κόρη της, αυτήν τη θεωρούσε «κουτή» και για μά στυγιά σκέψη-κε να τη δηλητηριάση κι' αυτήν. Έτοίμασε μάλιστα και τό δηλητήριο. Μά την τελευταία στιγμή ή άθδία εκείνη κόρη της μίλησε με τόσο γλυκό τρόπο, όστε για πρώτη και μόνη φορά στή ζωή της ή τρομερή εκείνη γυναίκα συγχρόθηκε! Έκφρψε λοιπόν τό δηλητήριό της και, όπως άναφέρει ένας χρονικογράφος της εποχής, της έδωσε να πη και καθαρό γάλα!...

Όστόσο, οι δυο αδελφοί της πέθαναν, ό ένας

Η Μαρία Ντε Μπρινβίλλιε (Πολιάυ γκραβούρα)

τρεις μήνες έπειτα από τον άλλον. Κι' έπειτα ήρθε ή σειρά του άν- τρώπος τής !...

Μά τότε άξαφνα άρχισε για την καταχθονία μαρκησία μιά περίο- δος αλληθινης δυστυχίας. 'Ο Σαίν-Κρουά είχε γίνει πολύ άτακτικός, τήν έξεβιάζε άόλωνα, τής άποσπούσε διαρκώς μεγάλα ποσά, τήν ά- πειλούσε. Τού κόκων ή μαρκησία τόν φοβόρεσε πώς θα τόν μαχαί- ρωνε. Τού κόκων έπεδιάξε να τόν δηλητηριάσει. 'Ο ίδιος τή δηλητη- ρίασε μιά μέρα και δέν τής έδωσε τ' αντίδοτο, παρά αφού έτρεπε στά γόνατα και τού ζήτσε να τή συγχωρήσει !

'Ολα όμως αυτά δέν τής έδωσαν καιρό νά έτελείσει τά σχέδιά τής για τή δηλητηρίαση του άντρώπος τής. 'Ο καιρός περνούσε. Η ά- γάπη πού ή μαρκησία έστρεφε άλλοτε για τόν φίλο τής, μεταβλήθηκε τώρα σε φρενό μίσος. Στο τέλος, βλέποντας πώς άλλοιώτικα δέν μπορούσε νά ξεφύγει τούς εκβιασμούς του, άποφάσισε νά τόν παν- τρεάτσει. Τού άνεκόνισε τις σκέψεις τής και αυτός δέν τής ειπε όχι. Μολαταύτα ή τοχιδωμάτης δέν ήθελε τού γάμο αυτό. Και τότε μιά άλ- λωτική μονομαχία άρχισε μεταξύ τους.

Γιά νά παντρευτ ή μαρκησία τόν Σαίν-Κρουά έπρεπε νά εκλεί- νη ή μαρκησία σύζυγος τής. 'Αρχισε λοιπόν νά τόν ποτίζει δηλητη- ρία. Μά ή Σαίν-Κρουά τού έδινε άμείωτο τ' αντίδοτο καί ή μαρκη- σίας ζούσε πάντοτε, χωρίς νά καταλαβαίνει ποτέ ποιά τραγωδία πα- ζότανε εις βάρος του.

Στό τέλος όμως, βυτερα από τά αλλεπάλληλα αυτά δηλητηρία- ποι τόν ποτίζαν, έγινε άσος ήλίθιος και κατήγησε παράλυτος !...

Δέν μπορούμε νά διηγηθούμε έδώ όλα τά φο- ριστικά δράματα, τών οποίων ήρωίδα στάθηκε ή σατανική μαρκησία. Στο τέλος ή Σαίν-Κρουά πέθανε δηλητηρησμένος. Μά πριν πεθάνη είχε αφήσει στο συμβολαιογράφο τόν ένα φάκελλο, με τήν έντολή, μολις πεθάνη, νά τόν παραδώσει στην άστυνομία. 'Ο μοιραίος αυτός φάκελλος τί άπεκάλυπτε όλα !

Η μαρκησία όμως πρόλαβε και έφανε στην 'Αγγλία. Έξησε εκεί μέσα σέ στερήσεις και κα- κουχίες, άγνωστη, σχεδόν ζητιανεύοντας. Μά στο τέλος τήν έβασαν, τήν επανέφεραν στο Παρίσι και τήν κατέκριναν σέ θάνατο. Νά τί διηγείται ένως χρονικογράφος τής έποχής σχετικά :

«Όταν κατέβασαν τού σώμα τής απ' τή λαμη- τόμο, τού μετέφεραν στην πυρά πού είχαν εντοιμά- σει. Η φλόγες τού έκαψαν και οι δήμιοι δια- σκόρπισαν τις στάχτες. 'Ο όχλος όμως, πού ει- χε μαζευτ ή εκεί γύρω, άρχισε νά μαζεύει τά κα- μένα κόκκαλα τής. Κι' αυτό γιατί, όσοι τήν ει- χαν ιδή νά πλησιάσει στη λαμητόμο, ισχυριζόν- τισαν πώς διέκριναν καθαρά ένα φωτιστέφα- νο γύρω στο κεφάλι τής. Πιστέψαν λοιπόν πώς ήταν μιά άγια γυναίκα !...»

ΑΡΑΒΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο ΘΕΟΣ, Ο ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο ΘΕΟΣ !

Οι 'Αραβες τής ερήμου είναι έξαιρετικά θρησκολήτρτοι άνθρωποι. 'Ο,τι κι άν σκεφθούν, ό,τι κι άν πουν, είναι άδύνατο νά μην αναφε- ρουν τού όνομα του Θεού. Σχετικό είνε και τού παρακάτω άνέκδοτο του 'Αλεξάνδρου Δουμά πατρός.

'Ο Δουμάς είχε πάει κάποτε ταξίδιο στην 'Αραβία. Μιά μέρα περ- νούσε με τούς συντρόφους του τήν έρημο. Κόνταναν πεινά νά βρα- θυαστούν, χωρίς νά ξέρουν άκόμα πόση ώρα κόνταναν για νά φτά- σουν στο μέρος πού ήθελαν, όταν έξωσαν συνήτησαν έναν βεδουίνο πού έρχότανε προς τού μέρος τους. 'Ο Δουμάς τόν ρώτησε :

- Είνε μακριά απ' έδώ ή σταβμός των καραβανιών ;
- 'Ο Θεός τού έφέρει, άποκρίθηκε ή βεδουίνος.
- Κι' έσύ, τόν ρώτησε τότε ή Δουμάς, πόσον καιρό έκανες για νά φτάσεις απ' εκεί ίσαμ' έδώ ;
- Όσο θέλησε ή Θεός, απάντησε ή βεδουίνος.
- Θα φτάσουμε προτού μάς πάρη ή νύχτα ;
- Αν τού θέλη ή Θεός !
- Τέλος πάντων, σέ μιά ώρα θα είμαστε εκεί ;
- 'Ο Θεός είνε μεγάλος, απάντησε και πάλι ή βεδουίνος.
- Σ' έρωτώ, ξαναεπιτε ή Δουμάς άνυπόμονος, είνε μακριά απ' έ- δώ ή σταβμός των καραβανιών ;
- Είνε αυτού κάτω, ειπε ή βεδουίνος και έδειξε με τού χέρι του στο βάθος τής ερήμου.

«Είδα τότε, συνεχίζει ή Γάλλος συγγραφέας, πώς δέν μπορούσα νά συνεννοηθώ μ' αυτόν τόν άνθρωπο και έξακολούθησα με τού δρόμο μας. Τρεις ώρες αργότερα είχαμε φτά- σει στο μέρος πού θέλαμε.»

ΟΤΑΝ ΟΙ ΘΕΟΙ ΕΚΔΙΚΟΥΝΤΑΙ...

Η ΝΙΟΒΗ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

Έκείνη τήν ήμέρα οι Θεοοί έπανηρόφισαν τή γιορτή τής Λη- τούς κι' είχαν περικλάσει ποσοστεφανέμενοι τού βιωμό της, άπάνω στον άποίο τής έποφασεσαν θυσία.

Μόλις τού έμαθε αυτό ή Νιόβη, ή θυγατέρα του Ταντάλου, έπήγε στην πλατεία, όπου γινόταν ή θυσία, κι' αφού στάθηκε ανάμεσα στο λάο φώναξε :

— Αφήστε τή θυσία και γερμίστε κάτω τού βιωμό τής Λητούς ! Λατρεύετε ένα πλάσμα κατώτερο μου και περιφρονείτε έμένα, τήν κόρη του Ταντάλου, πού καθόνταν στο ίδιο τραπέζι μαζί με τούς θεούς. Τί καλό σας έκανε ή θυγατέρα του Τιτάνος και τήν τιμάτε ; Λημονείτε ότι αυτή έχει μονάχα δυό τέκνα, ενώ έμένα με τριγυφί- ζουν έφτά γιοι κι' έφτά κοπέλλες ; Φύγετε γρήγορα απ' αυτό τού μέρος και ρίξτε κάτω τόν κισσό πού στεφανώνει τού μτωπό σας. 'Ας πιά νά βρη άλλη χώρα ή Λητώ για νά στήσει τού βιωμό τής !...

Μόλις τάκουσε αυτά ή Λητώ, ψηλά στον 'Ολυμπο, κάλεσε τά δυό τέκνα τής, τόν 'Απόλλωνα και τήν 'Αρτεμ, και τούς ειπε :

— Έμάθατε τί ειπε για μένα ή Νιόβη ; Έμάθατε πώς έκαυχήθη- κε για τά παιδιά τής ; 'Απαγορεύου στους Θεοοίους νά με λατρεύουν και άπειλεί νά με διώξη έντελώς από τήν πόλι. Τί λέτε λοιπόν, πρέ- πει νά μείνη άτιμώρητη γι' αυτό ;

— Μή στενοχωριέσαι, μητέρα, άποκρίθηκε ή 'Απόλλων. Η Νιόβη θα τιμωρητ ή σκληρά για τ' άπειρο φερόσό τής.

Έπήγε βυτερα μαζί του τήν 'Αρτεμ και σέ λίγο φτάσανε στις Έβες. Κοντά στο τείχη τής πόλεως άπλωνόταν ένας άπέραντος κάμπος, όπου συνήθιζαν νά πηγαίνουν ταχτικά τά παιδιά τής Νιόβης και νά διασκεοάζουν. Έκει λοιπόν τά βόηκαν και τούρα σκορπισμένα νά γυμνάζονταν.

'Ο 'Απόλλων σήκωσε τού τόξο του και σημά- δεψε...

'Αξαφνα ή ένας απ' τούς γιουούς τής Νιόβης, ή 'Ισμιγος, έβγαλε μιά γοσηή κραυγή, άφρησε τού χελινάριο του αλόγου του απ' τά χέρια του κι' έπεσε κάτω νεκρός, με τού στήθος του τρωπιμένο απ' τού βέλος του 'Απόλλωνος. 'Ο Σίπυλος, ή ά- δελφός του, θέλησε τότε νά τρέξει κοντά του νά τόν βοηθήσει, αλλά τήν ίδια στιγμή δεύτερο βέ- λος τόν πέτυχε στο λαυμό και τόν εξάλωσε κι' αυτόν καταγής άηνηχο. 'Υστερα από λίγο σκοτώ- θηκε και ή 'Αγίνωα από τρίτο βέλος.

'Ο Δαμοσιόχων και ή Ειδάνητος, βλέποντας τούς αδελφούς των νά πέφτουν, έτρεξαν κοντά τους, αλλά κι' αυτούς ή ίδια τύχη τούς περιέμενε.

Απ' όλους είχαν μείνει άκόμα ζωντανοί ή Φαίβιος κι' ή Τάνταλος. Αίτοι βρισκόνταν σέ αρκετή άπόσταση από τούς άλλους αδελφούς των και πάλευαν άναμεταξύ τους, χωρίς νά αντιλη- φθούν τί συνέβαινε. Καθώς όμως αγωνιζόνταν,

έπισαν νεκροί κι' οι δυό μαζί από τού στεγνό βέλος τού εκδικητικου 'Απόλλωνος, πού τούς διαπέρασε τά σώματά τους !...

Έκείνη τή στιγμή κατέφθεσε κι' ή Νιόβη με τις έφτά θυγατέρες τής για νά κμαρώσει τούς γιουούς τής, πού γυμνάζονταν. Μόλις ειδη τά παλληκάρια τής ξαπλωμένα όλα καταγής, δέν θέλησε νά πατήση πώς ήσαν νεκρά. 'Ετρεξε λοιπόν κοντά τους, άνασήκωσε τ' άηνηχα κορμά τους, έβαλε τού χέρι τής στις θανατηφόρες πληγές των κι' απ' τήν απελπσία τής άρχισε νά ξεροζίζων τά μαλλιά τής. Η κόρες τής, μη μπορούντας κι' αυτές νά βαστάσουν τά κλάματά τους, έπήγαν κοντά σ' αδέφημα τους και στήθοχτυπώντισαν.

Μιά άπ' αυτές, ή Νέωρα, θέλησε έξωσαν νά βγάλη τού βέλος από τού στήθος ενός από τούς άγαπημένους τής αδελφούς, αλλά μόλις τού άγγιξε με τού χέρι τής έπεσε κάτω νεκρή, καταγής από ένα βέλος τής σκληρής 'Αρτέμίδος.

Τήν ίδια στιγμή δεύτερο βέλος ξάπλωσε καταγής τήν Κλεοδότη και σέ λίγο ή Νιόβη ειδη νά πέφτουν μαρός στα μάτια τής μιά-μιά, χτυπημένες απ' τά βέλη τής θεάς, ή Αστυόχη, ή Φθία, ή Πελοπεία, ή 'Αστυκράτεια...

Δέν τής έμενε πειά παρά μόνο ή 'Αγγυλία. Η δυστυχιμένη μητέ- ρα άγκάλιασε τήν κόρη τής σφιχτά κι' ύψωνόνας τά μάτια τής έφώ- ναξε με σπαραγματό :

— Αφρησ μου τήν αυτή, Λητώ, σέ ικετεύω... Δέν σου φτάνουν τά άλλα παιδιά μου ; Θα μείνω, έρημη, δυστυχιμένη, χωρίς κανένα στον κόσμο...

Ένώ μιλούσε, ή 'Απόλλων έροριξε ένα βέλος άκόμα κι' ή 'Αγγυλία ξεφυήκωσε στην άγκαλιά τής μητέ- ρας τής.

'Υστερ' απ' αυτό ή Νιόβη πήγε και κάθισε σ' ένα βράχο κι' άρχισε νά κλάη μακρά. Κι' από τότε περά- σε κι' άπόμεινε εκεί άναλόνητη, νε- κρη, για νά δελχνη τόν καιμό τού μη- τρικου πόνου...